

GOD IS DE GAVE,

Wij kunnen het niet laten om menselijk te denken over de Onnoembare. Natuurlijk niet, want we zijn nu eenmaal mensen! Toch is het goed om zo af en toe een beetje bij te sturen: van het al te menselijke vandaan, naar het Onbegrijpelijke, dat natuurlijk dichterbij in de buurt komt van het Mysterie, dat wij “God” noemen, ook al gaat ons denkvermogen dan haperen.

Wij noemen God de “Schenker van alle goeds”. Alsof er ergens een grote Albeheerser op een hemelse troon zit, die dan naar willekeur Zijn goede gaven naar de aarde stuurt; vervolgens een kerk in het bestaan roept, die het recht en de plicht krijgt om die genaden te beheren, te besturen en toe te dienen. Maar ook kan besluiten om ze vandaag namens God maar eens niet te geven, bij voorbeeld door sommigen van de heilige Communie uit te sluiten. En daarom – zegt diezelfde kerk – moeten we onophoudelijk tot God bidden, want stel je voor, dat Hij ons even zou vergeten of genoeg zou hebben van dat onophoudelijke geven. Erg menselijk gedacht, maar ook Goddelijk?

Zonder het te weten hebben we een behoorlijk grote fout gemaakt in ons denken. We doen alsof God onderscheiden is van wat Hij geeft. God is dan niet meer “DIE ENE”, maar een verdeeldheid: God náást Zijn geschenken. Op hetzelfde ogenblik is God dan geen God meer, maar een-van-de-dingen, naast en onderscheiden van Zijn gaven. Er bestaan naast elkaar pannenkoeken, theepotten, andere gaven en de Gever van alle goeds. Dan is God één van de vele dingen en in wezen even beperkt als alles is, want alleen maar dit en niet tegelijkertijd dat. Dan is God de gever van de gaven en niet de gave zelf, zoals een theepot geen thee is, maar thee kan geven. Arme beperkte God!

Oké, laten we dit thema dus eens opnieuw doordenken en nu vanuit het inzicht: God en Zijn gave zijn één en hetzelfde en God kan niet anders dan zichzelf onvoorwaardelijk geven. (“God IS liefde”; weet u nog?) Ineens breekt een onverwacht besef door. Ik krijg nog steeds adem; ik kan nog steeds leven en lopen, denken en doen. Ik weet, dat dit soort levensvoorwaarden niet in mijn eigen macht liggen, want vijfhonderd jaar geleden had ik ze nog niet en over vijfhonderd jaar heb ik ze niet meer. Mijn leven is dus een tijdelijke gift, het is mij voor een tijdje gegeven. Zo ook de liefde van mijn ouders, de vriendschap met mijn vriendin, de verbondenheid met mijn medewerkers, het feit, dat ik kan genieten van muziek, van een prachtig schilderij en van de zon in de lente. Alle goeds is een gave. Alle goeds is God.

Want God is gelijkelijk in alle dingen en op alle plaatsen en is bereid zich gelijkelijk te geven, voor zover het aan hem ligt. En diegene onderkent God op de

juiste manier, die in Hem alles gelijkelijk onderkent". (Meister Eckhart o.p. Preek|: "weet dat het koninkrijk Gods nabij is.)

Daarom zei Meister Eckhart bij een andere gelegenheid, dat er drie manieren zijn om te eten. Je kunt van je voedsel genieten als brood en als wijn. Je kunt God danken voor Zijn gave van dit voedsel. En je kunt – en dat is volgens hem het beste – het voedsel waarderen als wat het bij wezen is: Goddelijk: God die zichzelf als voedsel aan jou geeft. Dan bid je niet meer voor het eten; je bidt tot het eten. Zó raketings nabij is God, dat wij Hem constant over het hoofd zien.

God bestaat niet, zoals een appeltaart of een stoel bestaat. God bestaat niet als een keizerlijk iemand, die ergens hoog boven ons op een gouden troon zit, omgeven door engelen als slaafse dienaren. God heeft het heelal niet in de lege ruimte geworpen, terwijl Hij vanuit een afstand toeziet en ons doen en laten beoordeelt.

God IS – God is het zijn – en dus kan je van alles wat "is" zeggen, dat het Gods Aanwezigheid en God-als-gave is. Zo kon Therése van Lisieux op het einde van haar korte en bepaald niet gemakkelijke leven zeggen: *Tout est Grâce*": Alles is genade.

Leo Raph. A. de Jong o.p.
April 2018
Leerhuis Spiritualiteit, no.48.

=====